

έφυγα. Τρεῖς ἡμέραις ἐγύριζα σὸν θηριὸν ἔστα βουνά. Οὔτε ψωμὶ ἤθελα, οὔτε νερό. Μοναχὰ μιὰ θεῖα ποῦ εἶχα ἀδελφὴ τῆς μάννας μου μὲ πείρε τὸ κατόπι καὶ δὲ μ' ἄφηνε οὔτε στιγμή. Τὴν τετάρτη ἡμέρα ἐκατέβηκα ἔς τὴ χώρα μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σκοτωθῶ. Ἐπῆγα ἔστων τάφο τῆς, ποῦνε ἀπὸ πίσω σὲ κείνο τὸ βουνὸ ποῦ βλέπεις, ἔστω νεκροταφεῖο, καὶ ἔστερα κατέβηκα ἔστω σπῆτι γιὰ νὰ ξεκρεμάσω τὸ ὄπλο ἀπὸ τὸν τοῖχο. Τὸ ἐννόησαν καὶ ἤλθαν, κακὴ ὥρα, νὰ μὲ σώσουν. Ὑστερα ἕνας θεῖος μου μ' ἔστειλε ἔστω Σύρα».

Ἡ φωνὴ τοῦ δυστυχοῦς ναύτου ἐπνίγη ἐνταῦθα εἰς λυγμούς καὶ μετὰ φοβερὸν στεναγμὸν ἐπανέλαβε: — Νὰ γιατί δὲν ἀγαπῶ πειὰ τὸ νησί μου. Μοῦ φαίνονται ὅλα μαῦρα ἐκεῖ πάνω καὶ μὲ πνίγουν ἠέθυμίσαις. Εἶναι τρεῖς χρόνια τώρα ποῦ γυρίζω ἔστω θάλασσα, μὰ δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ μὲ φάρῃ.»

Χωρὶς νὰ θέλω εὔρον εἰς τὸ σκότος τὴν χεῖρα τοῦ δυστυχοῦς ναύτου καὶ τὴν ἐσθίξα πολὺ ἤτο εἰς ἄκρον ψυχρά.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ πλοιαρχοῦ ἀπὸ τῆς πρύμνης: — Μάϊνα παιδιά!

Ὁ ἕτερος τῶν ναυτῶν ἐγερεθεὶς ἐπτύσε τὸ πρῶραϊον ἰστίον. Τότε στραφεὶς παρετήρησα ὅτι εἰσπρόχόμεθα εἰς τὸν λιμένα τῆς Κύθου.

Καὶ τὰ Θεομιά, μετὰ τὴν εἰς ἄκρον λυπηρὰν διήγησιν τοῦ ναύτου, μοὶ ἐφάνησαν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς καὶ ὑπὸ τὸ σκότος ὡς μυστηριώδης τόπος, ἐν ᾧ διεδραματίζοντο παρόμοιαι σκηναί.

ΑΝΤ. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΣΧΑ ΡΩΜΕΪΚΟ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΟΜΠΑΡΜΠΑ-Πύλης, ὁ γηραιὸς φίλος μου, εἶχεν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ καπέλλα, διαφόρων χρωμάτων, σχημάτων καὶ μεγεθῶν, ὅλα ἐκ παλαιοῦ χρόνου καὶ ὅλα κατακαινούργια, τὰ ὁποῖα ἐφόρει ἐκ περιτροπῆς μετὰ του εὐπρεποῦς μαύρου ἱματίου του κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὁπότεν ἔκαμνε δύο ἢ τρεῖς περιπάτους ἀπὸ τῆς μίαις πλατείας εἰς τὴν ἄλλην, διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ὁσάκις ἐφόρει τὸν καθημερινὸν κοῦκκόν του, μὲ τὸ σάλι του διπλωμένον εἰς ὀκτὼ ἢ δεκαεξὶ δίπλας ἐπὶ τοῦ ὤμου, συνείθιζε νὰ κάθηται ἐπὶ τινος ὥρας εἰς τὸ γειτονικὸν παντοπωλεῖον, ὑποπίνων συνήθως μετὰ τῶν φίλων, καὶ ἤτο στρωμύλος καὶ διηγείτο πολλὰ κ' ἐμειδία πρὸς αὐτούς.

Ὅταν ἐμειδία ὁ μπάρμπα Πύλης, δὲν ἐμειδίων μόνον αἱ γωνίαι τῶν χειλέων, αἱ παρειαὶ καὶ τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων του, ἀλλ' ἐμειδίων οἱ ἰλαροὶ καὶ ἡμεροὶ ὀφθαλμοὶ του, ἐμειδία στίλβουσα ἢ σιμὴ καὶ πεπλατυσμένη ὥς του, ὁ μύσταξ του ὁ εὐθυσμένος μὲ λεζάνταν καὶ ὡς διὰ κολλητοῦ κηροῦ λελεπτυσμένος, καὶ τὸ ὑπογένειόν του τὸ λευκὸν καὶ ἐπιμελὸς διατηρούμενον, καὶ σχεδὸν ὁ κοῦκκός του ὁ στακτερός, ὁ λοξὸς κ' ἐπικλινὴς πρὸς τὸ οὖς, ὅλα παρ' αὐτῷ ἐμειδίων. Εἶχε γνωρίσει πρόσωπα καὶ πράγματα ἐν Κερκύρᾳ, ὅλα τὰ περιέγραφε μετὰ χάριτος εἰς τοὺς φίλους του. Δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ὑμνῶνεται διὰ τὴν προτίμησιν τὴν ὁποῖαν εἶχε δεῖξει ἀείποτε διὰ τὴν Κέρκυραν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐζησεν ἀρκετὰ διὰ νὰ ὑπερηφανευθῆ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ, ἣν ἔκαμε τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς διατριβὴν ἢ ἐφ' τα κ ρ α τ ὀ ρ ι σ σ α τῆς Ἀ ο ὕ σ τ ρ ι α ς. Ἐνθυμεῖτο ἀμύδρως τὸν Μουστοξύδην, μὰ δ ὀ τ τ ο, δ ο τ τ ῖ σ σ ι μ ο κ ἔ τ α λ ἔ ν τ ο! Εἶχε γνωρίσει καλῶς τὸν Μάντζαρον, μὰ γ α λ α ν τ ο υ ὀ μ ο! τὸν Κερκύρας Ἀθανάσιον (μὰ μ π ρ ᾶ θ ο!) τὸν Σερπιέρρο (κ ἔ γ ρ ᾶ ν φ ἰ λ ὀ ζ ο φ ο!) Τὸ τελευταῖον ὄνομα εἶδεν εἰς τὸν ἀοιδίμον Βράϊλαν, διὰ τὸν τίτλον ὃν τοῦ εἶχαν ἀπονεῖμη, φαίνεται, οἱ Ἄγγλοι (Sir Pietro=Sir Peter).

Εἶχε γνωρίσει ἐπίσης τὸν Σ ὀ λ ω μ ο (κ ἔ π ο ἔ τ α!) τοῦ ὁποῖου ἀπεμνημόνευε καὶ στίχους τινὰς, ἀπαγγέλλων αὐτοὺς κατὰ τὸ ἐξῆς ὑπόδειγμα.

Ὅ σ ᾶ ν τὴ σπῖθα κρουμένη σὴν στάχτη, — Εἰ σ ὲ π ᾶ σ α μ ἔ ρ η πετιέται κ' ἀνάφτει,
π ο ὕ ἐκρουόταν γιὰ μᾶς λευτεριά; — καὶ σκορπιέται ἔσὲ κάθε μεριά.

Ὁ μπάρμπα Πύλης ἔλειπεν ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ἔτη ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του. Εἶχε γυρίσει κόσμον κ' ἔκαμνε ἐργασίας πολλὰς. Ἔστειλε ποτε καὶ εἰς τὴν Παγκόσμιον ἔ κ τ α σ ι, διότι ἤτο σχεδὸν ἀρχιτέκτων, καὶ εἶχε μάλιστα καὶ μίαν ἰ ν β ε υ τ σ ι ὀ ν ε. Ἐμίσει τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς ἰδιοτελεῖς, ἐξετίμα τὸν ἀνθρωπισμὸν καὶ τὴν τιμιότητα. Ἀπετροπιάζετο τοὺς φαύλους.

«Ἴλ τραδιτόρε νὸν ἄκομπα σσιόγ, ὁ ἀπατεῶνας δὲν ἔχει λύπησι.» Ἐνίοτε πάλιν ἐμαλάττετο κ' ἐδείκνυε συγκατάβασιν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀτελείας. «Ὁ ὕ δ' ἢ γῆς ἀναμάρτητος, ἄ γ κ ε λ ᾶ τ ἔ ρ ρ α ν ὸ ν ἔ ἰ μ π ε κ κ ᾶ μ π ἰ λ ε». Καὶ ἔστερον, ἀφοῦ οὐδ' ἢ γῆ εἶνε, πῶς θὰ εἶνε ὁ Πάπας; Ὅταν τοῦ παρετήρει τις ὅτι ὁ Πάπας δὲν ἐψηφίσθη ἰ μ π ε κ κ ᾶ μ π ἰ λ ε, ἄ λ λ ᾶ ἰ ν ψ α λ λ ῖ μ π ἰ λ ε, δὲν ἤθελε ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν διαφορὰν.

Δὲν ἤτο ἄμοιρος καὶ θρησκευτικῶν συναισθημάτων. Τὰς δύο ἢ τρεῖς προσευχὰς, ἄς ἤξευρε, τὰς ἤξευρεν ἐλληνιστί. «Τὰ πατερμά του τὰ εἶξερε ρωμείκα.» Ἐλεγεν: «Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος, Κύριος Σαδαῶθ... ὡς ἐν ἄ ν τ ι ο ς ὑ ψ ῖ σ τ ο ι ς». Ὅταν μὲ ἠρώτησε δις ἢ τρεῖς τί σημαίνει τοῦτο τὸ ὡς ἐν ἄ ν τ ι ο ς, προδεπάθησα νὰ διορθώσω καὶ ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας υποτροπιάζων πάλιν ἔλεγεν: «Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος... ὡς ἐν ἄ ν τ ι ο ς ὑ ψ ῖ σ τ ο ι ς!»

Ἐν μόνον εἶχεν ἐλάττωμα, ὅτι ἐμίσει ἀδιαλλάκτως πᾶν ὅ,τι ἐκ πρακαταλήψεως ἐμίσει καὶ χωρὶς ν' ἀνέχηται ἀντίθετον γνώμην ἢ ἐπιχείρημα. Πολιτικῶς κατεφέρετο πολὺ κατὰ τῶν Ἄγγλων, θρησκευτικῶς δὲ κατὰ τῶν δυτικῶν. Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τῷ ὀνομα τοῦ Πάπα, καὶ ἤτο ἀμείλικτος κατήγορος τοῦ ῥωμαϊκοῦ κλήρου. Τὴν ἐσπέραν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τοῦ ἔτους 188... περὶ ὧραν ἐνάτην, γερρόντιόν τιν ἐυπρεπῶς ἐνδνδυμένον, καθόσον ἠδύνατο νὰ διακρίνη τις εἰς τὸ σκότος, κατήρχετο τὴν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἄγουσαν, τὴν ἀμαξίτην. Δὲν εἶχεν ἀνατελεῖ ἀκόμη ἢ δελῆνη, καὶ ὁ ὁδοιπόρος ἐδίσταξε ν' ἀναβῆ ὑψηλότερον, ζητῶν δρόμον μετὰ τῶν χωραφίων. Ἐφαίνετο μὴ γνωρίζων καλῶς τὸν τόπον. Ὁ γέρον θὰ ἤτο ἴσως πτωχός, δὲν θὰ εἶχε 50 λεπτὰ διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ εἰσιτήριο τοῦ σιδηροδρόμου, ἢ θὰ τὰ εἶχε κ' ἔκαμνεν οἰκονομίαν.

Ἄλλ' ὄχι δὲν ἤτο πτωχός, δὲν ἤτο οὔτε πλούσιος, εἶχε διὰ νὰ ζῆσῃ. Ἦτο εὐλαδὴς, καὶ εἶχε τάξιμον νὰ καταβαῖνη κατ' ἔτος τὸ Πάσχα πεζὸς εἰς τὸν Πειραιᾶ, ν' ἀκούσῃ τὴν Ἀνάστασιν εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα καὶ ὄχι εἰς ἄλλαν ἐκκλησίαν, νὰ λειτοργηθῆται ἐκεῖ, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, ν' ἀναβαῖνη πάλιν πεζὸς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἦτο ὁ μπάρμπα-Πύλης, ὁ γηραιὸς φίλος μου, καὶ κατέβαιναν εἰς Πειραιᾶ διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ Χ ρ ῖ σ τ ὀ ς ἄ ν ἔ σ τ η εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὁμωνύμου καὶ προστάτου του, διὰ νὰ κάμῃ Πάσχα ρωμείκο κ' εὐφρανθῆ ἢ ψυχῇ του.

Καὶ ὁμως ἤτο... δυτικὸς

‘Ο μπάριμα-Πύπης ἦτο Ἰταλοκερκυραῖος ἀπλοῖκός, ἑλληνίδος μητρὸς, ἔλλην τὴν καρδίαν, καὶ ὑψίστατο ἀκὼν ἴσως, ὡς καὶ τόσοι ἄλλοι, τὸ ἀπειρον μεγαλεῖον καὶ τὴν ἀφατον γλυκύτητα τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐκαυχᾶτο ὅτι ὁ πατὴρ του, ὅστις ἦτο στρατιώτης τοῦ Ναπολέοντος Α΄. «εἶχε μεταλάβῃ ρωμέϊκα» ὅταν ἐκινδύνευσε ν’ ἀποθάνῃ, ἐκδίασας μάλιστα πρὸς τοῦτο: διὰ τινῶν συστρατιωτῶν του τὸν ἱερέα τὸν ἀγαθόν. Καὶ ὅμως ὅταν, κατόπιν τούτων, φυσικῶς τοῦ ἔλαγέ τις. «Διατὶ δὲν βαπτίζεσαι, μπάριμα-Πύπη,» ἡ ἀπάντησίς του ἦτο ὅτι ἀπᾶς ἐβαπτίσθη, καὶ ὅτι εὐρέθη ἐκεῖ.

Φαίνεται ὅτι οἱ Πάπαι τῆς Ῥώμης μὲ τὴν συνήθη ἐπιτηδεῖαν πολιτικὴν των, εἶχον ἀναγνωρίσει εἰς τοὺς ῥωμαιο-καθολικοὺς τῶν Ἰονίων νήσων τινὰ τῶν εἰς τοὺς Οὐνίτας ἀπονεμομένων προνομίων, ἐπιτρέψαντες αὐτοῖς νὰ συνεορτάζωσι μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ὅλας τὰς ἐορτάς. Ἀρκεῖ νὰ προσκυνήσῃ τις τὴν ἐμβάδα τοῦ πεντήφκου, τὰ λοιπὰ εἶνε ἀδιάφορα.

‘Ο μπάριμα-Πύπης ἐτρέφε μεγίστην εὐλάβειαν πρὸς τὸν πολιοῦχον ἅγιον τῆς πατρίδος του καὶ πρὸς τὸ σεπτὸν αὐτοῦ λείψανον. Ἐπίστευεν εἰς τὸ θαῦμα τὸ γενόμενον κατὰ τῶν Βενετῶν, τολμησάντων ποτὲ νὰ ἰδρῦσῶσιν ἴδιον θυσιαστήριον ἐν αὐτῷ τῷ ὀρθοδόξῳ ναῷ, (*Il santo Spiridion ha fatto questo caso*), ὅτε ὁ ἅγιος ἐπιφανίς νύκτωρ ἐἰ σχήματι μοναχοῦ κρατῶν δαυλὸν ἀναμμένον ἔκαυσεν ἐνώπιον τῶν ἀπολιθωθέντων ἐκ τοῦ τρόμου φρουρῶν τὸ ἀρτιπαγὲς ἀλ τ ἄ ρ ε. Ἄφ’ οὗ εὐρίσκετο μακρὰν τῆς Κερκύρας, ὁ μπάριμα-Πέπης ποτὲ δὲν θὰ ἐστεργε νῆ ἐρτάσῃ τὸ Πάσχα μ α ζ ὕ μ ε τ σ ο ὕ φ ρ ἄ γ κ ο υ ς.

Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν ἐκείνην τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὅτε κατέβαιναν εἰς Πειραιᾶ, πεζὸς, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν Λαμπάδα του, ἦν ἐμελλε ν’ ἀνάψῃ κατὰ τὴν Ἀνάστασιν, μικρὸν πρὶν φθάσῃ εἰς τὰ παραπήγματα τῆς μέσης ὁδοῦ ἐκουράσθη καὶ ἠθέλησε νὰ καθίσῃ ἐπ’ ὀλίγον ν’ ἀναπαυθῆ. Εὗρεν ὑπνέμενον τόπον ἐξωθεν μιᾶς μάνδρας, ἐχούσης καὶ οἰκίσκον παρὰ τὴν μεσημβρινὴν γωνίαν, κ’ ἐκεῖ ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν χόρτων, ἀφ’ οὗ ὑπέστρωσε τὸ εἰς πολλὰς διπλάς γυρισμένον σάλι του. Ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην τὴν σπιρτοθήκην του, ἦναψε σιγαρέττον κ’ ἐκάπνιζεν ἡδονικῶς.

Ἐκεῖ ἀκούει ὀπισθὲν του ἐλαφρὸν θροῦν ὡς βημάτων ἐπὶ παχείας χλόης, καὶ πρὶν προφθάσῃ καὶ στραφῆ νὰ ἴδῃ ἀκούει δεῦτερον κρότον ἐλαφρότερον. Ὁ δεῦτερος οὗτος κρότος τοῦ κ ἄ σ τ η κ ε ὅτι ἦτον ὡς ἀνυψουμένης σκανδάλης φονικοῦ ὄπλου.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶχε λαμπρυνθῆ πρὸς ἀνατολὰς ὁ ὀρίζων, καὶ τοῦ Ἀγάλω αἱ κορυφαὶ ἐφάνησαν πρὸς μεσημβριαν λευκάζουσαι. Ἡ σελήνη, τετάρτην ἡμέραν ἄγουσα ἀπὸ τῆς πανσελήνου, θ’ ἀνέτελλε μετ’ ὀλίγα λεπτά. Ἐκεῖ ὀποῦ ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐγγὺς τῆς βορειανατολικῆς γωνίας τοῦ ἀγροτικοῦ περιβόλου, ὅπου ἐκάθιστο, τ ο ὕ κ ἄ σ τ η κ ε, ὡς διηγεῖτο ἀργότερα ὁ ἴδιος, ὅτι εἶδεν ἀνθρωπίνην σκιάν, εἰς προβολὴν τρόπον τινα ἰσταμένην, καὶ τείνουσαν ἐγκαρσίως μακρόν τι ὡς ῥόπαλον ἢ κοντάριον πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ. Πρέπει δὲ νὰ ἦτο τοῦφέκιον.

‘Ο μπάριμα-Πύπης ἐνόησεν ἀμέσως τὸν κίνδυνον. Χωρὶς νὰ κινηθῆ ἄλλως ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἄγνωστον κ’ ἐκραξεν ἐναγωνίως:

— Φίλος! καλὸς! μὴ ῥίχνῃς...

‘Ο ἄνθρωπος ἔκαμε μικρὸν κίνημα ὀπισθοδρομῆσεως, ἀλλὰ δὲν ἐπανέφερε τὸ ὄπλον εἰς εἰρηνικὴν θέσιν, οὐδὲ κατεδίβασε τὴν σκανδάλην.

— Φίλος! καὶ τί θέλεις ἐδῶ; ἠρώτησε μὲ ἀπειλητικὴν φωνήν.

— Τί θέλω; ἐπανέλαβεν ὁ μπάριμα-Πύπης. Κάθουμαι καὶ φουμάρω τὸ τσιγάρο μου.

— Καὶ δὲν πᾶς ἄλλοῦ νὰ τὸ φουμάρῃς, ῥέ; ἀπάντησεν αὐθαδῶς ὁ ἄγνωστος. Ἡῦρες τὸν τόπο, ῥέ, γιὰ νὰ φουμάρῃς τὸ τσιγάρο σου!

— Καὶ γιὰτί; ἐπανέλαβεν ὁ μπάριμα-Πύπης. Τί σᾶς ἐδλάψα.

— Δὲν ξέρω ἐγὼ ἀπ’ αὐτά, εἶπεν ὀργίλως ὁ ἀγρότης. ἐδῶ εἶνε ἀποθήκη, ἔχει χόρτα, ἔχει κ’ ἄλλα πράγματα μέσα. Μόνον κότταις δὲν ἔχει, προσέθηκε μετὰ σκληροῦ σαρκασμοῦ, ἐγελάστικες.

Ἦτο πρόδηλον ὅτι εἶχεν ἐκλάβῃ τὸν γηραιὸν φίλον μου ὡς ὀρνιθοκλόπον, καὶ διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, τοῦ ἔλεγεν ὅτι τάχα δὲν εἶχεν ὀρνίθας, ἐνῶ κυρίως ὁ ἀγρονόμος διὰ τὰς ὀρνιθὰς του θα ἐφοδῆθη καὶ ὀπλίσθη μὲ τὴν καρδίαν του.

‘Ο μπάριμα-Πύπης ἐγέλασε πικρῶς πρὸς τὸν ὑβριστικὸν ὑπαινιγμόν.

— Σὺ ἐγελάστικες, ἀπάντησεν. ἐγὼ κότταις δὲν κλέβτω οὔτε λωποδύτης εἶμαι. ἐγὼ πιγαίνω στὸν Πειραιᾶ ν’ ἀκούσω Ἀνάστασι στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα.

‘Ο χωρικός ἐκάγχασε.

— Στὸν Πειραιᾶ! Στὸν αἰ-Σπυρίδωνα; κ’ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀφ’ τὴν Ἀθήνα.

— Ἀπ’ τὴν Ἀθήνα; Καὶ δὲν ἔχει ἐκεῖ ἐκκλησίας, ν’ ἀκούσῃς Ἀνάστασι;

— Ἐχει ἐκκλησίας, μὰ ἐγὼ τὸ ἔχω τάξιμο, ἀπάντησεν ὁ μπάριμα-Σπύρος.

‘Ο χωρικός ἐσιώπησε πρὸς στιγμήν. Εἶτα ἐπανέλαβε.

Να φχαριστᾶς, καῦμένε...

Καὶ τότε μόνον κατεδίβασε τὴν σκανδάλην καὶ ὤρθωσε τὸ ὄπλον πρὸς τὸν ὄμιόν του.

— Να φχαριστᾶς, καῦμένε, τὴν ἡμέραν ποῦ ξιμερῶνῃ αὔριο, εἶδε μὴ, δὲν τόχα γιὰ τίποτες νὰ σ’ ἐξαπλώσω δῶ χάμου. Τράβα τώρα!

‘Ο γέρον κερκυραῖος εἶχεν ἐγεγῆθῃ καὶ ἠτοιμάζετο ν’ ἀπέλθῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ δώσῃ τελευταίαν ἀπάντησιν.

— Ἐάνεις ἄδικα καὶ συχωρεμένος νᾶσαι ποῦ μὲ προσδάλλῃς, εἶπε. Σ’ εὐχαριστῶ ὡς τόσο ποῦ δὲ μὲ ἐτουφέκισες, ἀλλὰ νὸν β α μ π ἔ ν ε... δὲν κίνας καλὴ νὰ μὲ παίρνῃς γιὰ κλέβτη. Ἐγὼ εἶμαι διαζήτης κ’ ἐπήγαινα, σοῦ λέω, στὸν Πειραιᾶ.

— Ἐλα, σκόλα, σκόλα τώρα, ῥέ...

Καὶ ὁ χωρικός στρέψας τὴν ῥάχιν εἰδῆλθεν ἀνατολικῶς διὰ τῆς θύρας τοῦ περιβόλου κ’ ἐγεινεν ἄφαντος.

‘Ο γέρον φίλος μου ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο δὲν ἐμπόδισε τὸν μπάριμα-Πύπην νὰ ἐξακολουθῆ κατ’ ἔτος τὴν εὐσεβῆ του συνήθειαν, νὰ καταβαίνει πεζὸς εἰς Πειραιᾶ, νὰ προσέρχεται εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα καὶ νὰ κάμνῃ Πάσχα ρωμέϊκο.

Ἐθέτος τὸ μισοσράκοστον μοὶ ἐπρότεινε, ἂν ἠθελα, νὰ τὸν συνοδεύσω ἐθέτος εἰς τὴν προσκύννησιν του ταύτην. Θα προσεχώρουν δὲ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, ἂν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχα τὴν συνήθειαν νὰ ἐορτάζω ἐκτὸς τοῦ Ἄστεος τὸ ἅγιον Πάσχα.

Α. ΠΑΠΙΔΙΑΜΑΝΤΗΣ